

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 49

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

08 Δεκεμβρίου 2024

*«Καί ἐποίησεν ὁ Θεός...καί τὰ κτήνη...
καί εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλά» (Γενέσ. 1,25)*

Στό βιβλίο τῆς Γένεσης, ἀγαπητοί ἀδελφοί, διαβάζουμε: «καί ἐδημιούργησε ὁ Θεός τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ τὰ εἶδη αὐτῶν, καί τὰ κτήνη καί τὰ ἐρπετά τῆς γῆς. Καί εἶδεν ὁ Θεός ὅτι εἶναι καλά, σκόπιμα καί χρήσιμα». Καί ὁ προφητάναξ Δαβίδ στὸν 103^ο Ψαλμό του ἀναφωνεῖ: «Ὁ Κύριος εἶναι πού διατάζει νά ἀναβλασταίνει ἀπὸ τῆ γῆ τό χορτάρι γιὰ τὰ φυτοφάγα ζῶα «ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι» (103,14). Καί ὁ σοφός Σολομών ἐπισημαίνει στό βιβλίο του: «Ἀγαπᾶς, Κύριε, ὅλα τὰ δημιουργήματα καί κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐδημιούργησες, δέν τό ἀποστρέφεται» (11,24). Μὲ τὴν πτώση τῶν πρωτοπλάστων ὑποφέρει ὅλη ἡ δημιουργία ἀκόμη καί τὰ ζῶα· καί ἡ σχέση μεταξύ ἀνθρώπων καί ζώων διαταράσσεται (Γεν. 6,7), (Ρωμ. 8,22). Στὸν κατακλυσμὸ τοῦ Νῶε ὁ Σοφός Δημιουργός θά φροντίσει, ἔτσι ὥστε καί τὰ ζῶα νά ὑπάρξουν στὴν κιβωτὸ ἀλλὰ καί νά διασωθοῦν (Γεν. 8,17), νά αὐξηθοῦν καί νά εἶναι πρὸς βρώση τῶν ἀνθρώπων (Γεν. 9,2). Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας στηλιτεύοντας τὴν ἀχαριστία τοῦ λαοῦ ἀναφέρεται στὴν ὑπακοή καί τὴν εὐγνωμοσύνη τῶν κατοικιδίων ζώων πρὸς τὸν Κύριό τους (1,3). Τὰ ζῶα εἶναι καί αὐτὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ.

Στὴ σημερινή Εὐαγγελικὴ Περικοπὴ τί εἶπε ὁ Κύριος στὸν προϋστάμενο τῆς Συναγωγῆς; «Ὁ καθένας σας τό Σάββατο δέν λύνει τό βόδι του ἢ τὸν ὄνο του ἀπὸ τῆ φάτνη καί δέν τὸν πηγαίνει στὴν ποτίστρα νά τὸν ποτίσει; Παίρνοντας ἀφορμὴ, λοιπόν, ἀπὸ αὐτὴ τό λόγο τοῦ Κυρίου μας συνεχίζουμε τὴν ἀναφορὰ μας σὲ αὐτὰ τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Ἄς μὴ μᾶς φαίνεται παράξενο ὅτι τὰ ἄλογα αὐτὰ ὄντα πλάσθηκαν ἀπὸ τὸν Μεγαλοδύναμο γιὰ νά γίνονται καί διδάσκαλοι σὲ μᾶς, τὰ λογικά ὄντα. Νά θυμηθοῦμε τὴν θερμὴ προτροπὴ τοῦ Κυρίου μας, προκειμένου νά μάθουμε νά

ἐμπιστευώμαστε τὴν θεία Πρόνοια, νὰ κοιτάζουμε προσεκτικά, σχολαστικά τὰ πετεινά τοῦ Οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα «οὐ σπεύρουσι οὐδέ θερίζουσιν» (Ματθ. 6,26). Νὰ ξαναθυμηθοῦμε τίς ὥραῖες ἀναφορές τοῦ σοφοῦ Σολομῶντα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πρὸς τὸν ὀκνηρὸ ἄνθρωπο σχετικά μέ τό φιλόπονο μυρμήγκι (Παροιμ. 6,6) καί τὴν ἐργατική μέλισσα μέ τὸν ἀξιοθαύμαστο καρπό της, τό γλυκύτατο μέλι (Παροιμ. 6,8α). Νὰ φέρουμε στή σκέψη μας τὸν κόρακα, ὁ ὁποῖος παίρνει ἐντολή ἀπὸ τὸν Θεό νὰ τρέφει γιά ἓνα μικρὸ διάστημα τὸν Προφήτη Ἡλία (Γ. Βασιλ. 17,4), τό κῆτος πού παραλαμβάνει τὸν Ἰωνᾶ καί τὸν μεταφέρει σέ ἀσφαλές μέρος μέ ἐντολή τοῦ Θεοῦ (Ἰωνᾶ 2, 1 καί 11), τὸν λάκκο τῶν λεόντων ὅπου ρίχθηκε ὁ Δανιήλ καί παρέμεινε ἀβλαβής (Δαν. 12,31). «Ἀνοίγεις Σὺ τὰς χεῖράς Σου καί ἐμπιπλᾷς πᾶν ζῶον εὐδοκίας» (Ψαλμ. 144,16) ψάλλει ὁ Δαβίδ.

Ἡ ἑναρξη τῆς Καινῆς Διαθήκης μέ τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Κυρίου μας συνοδεύεται ἀπὸ μιά ἱερή εἰκόνα μέ ζῶα. Οἱ καμῆλες τῶν Μάγων, τὰ πρόβατα τῶν ποιμένων, τό βόδι, ὁ ἡμίονος ζεσταίνουν μέ τὰ χνῶτα τους τὸν νεογέννητο Βασιλέα Χριστό (Λουκ. 2,7). Ἡ φανέρωση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τὴν μορφή τῆς περιστερᾶς στήν Βάπτισι τοῦ Ἰησοῦ φανερώνει ὅτι ὁ Δημιουργὸς περιβάλλει μέ ἀσύληπτη ἀγάπη ἀκόμη καί τὰ ἄλογα ζῶα. Ἡ Ἐκκλησία μας δέεται μέ τίς εἰδικές εὐχές, μέ σκοπὸ νὰ ἀποβαίνει ἡ εὐεξία τῶν ζώων πρὸς ὠφέλεια τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ Ἅγιοι Μόδεστος καί Μάμας θεωροῦνται οἱ προστάτες τῶν ζώων. «Κύριε, ἀποδιώξον ἀπὸ τὰ κτήνη παντοίαν βλάβην καί νόσον» (εὐχή Ἁγίου Μοδέστου πρὸς τὰ ζῶα).

Ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος σημειώνει: ἡ καρδιά τοῦ ἐλεήμονα ἀνθρώπου φλέγεται γιά ὅλη τὴν κτίση... καί γιά τὰ ὄρνεα καί γιά τὰ ζῶα, γι'αὐτό καί γι'αὐτά εὐχεται.

Ὁ Μέγας Βασίλειος σημειώνει εἰς τὴν Ἑξαήμερον: Οὐδέν περισσότερον ἀπὸ ὅσα μᾶς χρειάζονται ἔκτισεν ὁ Θεός, οὔτε ὅμως παρέλειψε νὰ κάμῃ κάτι πού θά ἦτο χρήσιμο.

Στὴν Ἁγία Εἰρήνη, πρὶν τό μαρτύριό της, ἓνα περιστέρι τῆς φέρνει κλάδο ἐλιᾶς (νίκη) καί ἓνας κόρακας τῆς ἀφήνει ἓνα φίδι (θλίψη καί ταλαιπωρία).

Στὴν Ἁγία Εὐφημία, τὰ λιοντάρια πού ἄφησαν οἱ βασανιστές της γιά νὰ τὴν θανατώσουν, ὑποκλίνονται σέ αὐτήν. Τὰ κριάρια ἀκοῦνε ἐκστατικά, ἀφήνοντας τὴ βοσκή τους, τὸν ἀγγελόφωνο

Άγιο Ἰωάννη Κουκουζέλη. Ἡ Παναγία ἡ Νεαμονήτισσα διασώζει τὰ μουλάρια πού παραπατοῦν καί πέφτουν σέ γκρεμό μεταφέροντας δοχεῖα μέ λάδι καί τὰ ὀδηγεῖ στήν Ἱερὰ Μονή της. Λιοντάρι διακονεῖ τόν Ὅσιο Γεράσιμο τόν Ἰορδανίτη. Λιοντάρι μέ ὑπόδειξη τοῦ ἁββᾶ Ζωσιμᾶ ἀνοίγει τό λάκκο γιά νά ταφεῖ ἡ Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος ὁ Χῖος ἐπιτάσσει τόν ποντικό πού ἔτρωγε τό φυτίλι τοῦ καντηλιοῦ στό Λεπροκομεῖο νά μείνει ἀκίνητος. Τόν διώχνει, λέγοντάς του, νά μήν ξαναέρθῃ. Κάνοντας προσευχή ὁ Ἅγιος Πορφύριος γιά τὰ γίδια ἑνός κοπαδιοῦ πού δέν πήγαιναν καλά στήν ὑγεία τους, ὁ τράγος, ὅπως ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ, ζύγωσε κοντύτερά του καί τόν κοίταζε σάν νά τόν εὐχαριστοῦσε. Μιά σαύρα ρωτάει ὁ Ἅγιος Παῖσιος, ἐνώπιον ἄθεου δικηγόρου, ἂν ὑπάρχει Θεός, καί ἐκείνη κουνάει καταφατικά τό κεφάλι της, ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Χριστιανοί μου,

ρώτησαν τόν ἁββᾶ Παῦλο πού ἔπιανε μέ τὰ χέρια του δηλητηριώδη ἐρπετά φίδια καί σκορπιούς. Πές μας τί ἔχεις κάνει καί ἔλαβες τό χάρισμα αὐτό; Συγχωρεῖστε με, Πατέρες. Ἄν κάποιος ἀποκτήσῃ καθαρότητα, ὅλα ὑποτάσσονται σ' αὐτόν, ὅπως στόν Ἀδάμ, ὅπως ἦταν μέσα στόν Παράδεισο, προτοῦ νά παραβεῖ τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου,

μέ τὰ ὡς ἄνω πήραμε καί ἐμεῖς σήμερα τὰ μηνύματά μας. Ἄς διδαχθοῦμε ἀπό τὰ σοφά παραδείγματα τῶν Ἀγίων μας. Ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς μας γίνεται ἀντιληπτή καί ἀπό τὰ ἄλογα ζῶα, τὰ ὁποῖα μᾶς σέβονται καί μᾶς ὑπακούουν. Σέ αὐτό συνάδει καί πάλι ὁ σοφός Σολομώντας στίς Παροιμίες του: «Δίκαιος οἰκτίζει ψυχᾶς κτηνῶν αὐτοῦ, τὰ δέ σπλάχνα τῶν ἀσεβῶν (εἶναι) ἀνελεήμονα» (Παρ. 12,10). Καί ἡ Δεσποτική Φωνή ἀκούγεται βαθιά μέσα μας: «Γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καί ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί» (Ματθ. 10,16). Ἀμήν!